

*Daži precību jautājumi
Bībelē un Islāma
religiskajos avotos*

Daži precību jautājumi Bībelē un Islāma reliģiskajos avotos

Sagatavojis Salmāns Abū Dāvūds
Medīna 2011

Sadarbībā ar Ahmedu [www.islammuslim.lv]

Daži precību jautājumi Bībelē un Islāma reliģiskajos avotos

Kristiešu misionāri jo bieži uzsver dažus precību jautājumus kā pārmetumu pravietim Muhammadam, miers viņam un Dieva svētība. Mūsdienu kultūras vadīti viņi mēģina nekaunīgi stāstīt par to, ka pieaudzis vīrs apprecēja jaunu meiteni, pie tam nepaprasot viņas piekrišanu. Zinošam indivīdam tas liek norādīt uz viņu negodīgiem, patiesību slēpjošiem paņēmieniem un ļaunprātīgiem mērķiem ar ļoti lielu pirkstu. Tas tāpēc, ka kristietības galvenajā avotā Bībelē ir pietiekoši daudz informācijas, kas nostāda tādus misionārus ļoti nesmukā stāvoklī, kas nereti liek viņiem izgrozoties noraidīt savas reliģijas pamatavotā sniegtās pamācības un pat apšaubīt teiktā piederību "Dieva vārdiem".

Tāpēc pirmais, kam jāvērs uzmanība, ir tas, kā kristīgais misionārs var pārmet citai reliģijai to, kas ir atzīts un praktizēts viņa paša reliģijā lielās un brutālās formās? Vērtējiet viņu rīcību paši.

Precību vecums Bībelē un Islāma reliģiskajos avotos

Vienmēr, kad aiziet runa par viendievības pravieti, miers viņam un Dieva svētība, kristiešu misionāri izmanto savu galveno "trumpi", proti, viņa vainošanu pedofilijā. Precību un dzimumdzīves vecums būs pirmais jautājums, kuru izskatīsim šajā darbā. Bieži vien, vai jāsaka, gandrīz vienmēr, kristieši ļoti brīvi atsakās no jebkādam saistībām ar Bībeles skaidrotāju komentāriem un baznīcas dažnedažādu tēvu komentāriem un domām, ja tās redzami nesakrīt ar viņu pārmetumu politiku. Viņi atbild, ka viņiem nav nekāda sakara ar kāda cita cilvēka domām vai traktējumiem, un viņi visi ir cilvēki, kuri var kļūdīties. Tāpēc šajā darbā pēc iespējas izmantosim tikai misionāru atzīto Bībeli.

Bībele vēstī, ka Jāzēpa ceļš uz Ēģipti sākās, kad viņš bija tikai septiņpadsmit gadu vecs:

Un šis ir stāsts par Jēkaba cilti: Jāzeps septiņpadsmit gadu vecumā bija gans savu brāļu sīklopiem. Viņš bija vēl zēns un bija kopā ar Bilhas un Zilfas, sava tēva sievu, dēliem. Un Jāzeps izstāstīja viņu ļauno slavu tēvam. [I Mozus 37:2]

Tad arī Jāzeps tika aizvests uz Ēģipti, kā par to stāsta tās pašas nodaļas 28. pants. Tur Jāzeps tika atdots vienam Ēģiptes augstmanim un pēc kāda laika iemests cietumā par aizdomām par sava saimnieka sievas kārdināšanu un mēģinājumu stāties ar viņu ārļaulības sakaros. Pavadot cietumā vēl kādu laiku, vēsts par Jāzēpa prasmi tulkot sapņus nonāk līdz Ēģiptes valdniekam, kuru Bībele kļūdaini sauc par faraonu¹, un viņu izsauc tulkot sapņus, kurus Jāzeps iztulko šādi:

30 Un tad nāks septiņi bada gadi pēc tiem, un tad aizmirsīs visu pārticību Ēģiptes zemē, jo bads aprīs zemi.

31 Un netiks vairs pieminēta pārticība tanī zemē bada dēļ, kas sekos, jo tas būs ļoti smags.

32 Un, ka sapnis divreiz ir rādījis faraonam, ir tāpēc, ka Dievs tā lēmis un steigsies to arī piepildīt. [I Mozus 41:30-32]

Pēc tam valdnieks ieceļ Jāzēpu par otro vīru visā Ēģiptē:

¹ Šī ir viena no tām vietām, kurā Kurāns ne tikai neatkārtot Bībeles kļūdas, bet arī izlabo tās. Kurāns sauc Ēģiptes valdnieku Ābrahāma un Jāzēpa laikos par *malik* (ملك) jeb valdnieku, nevis faraonu, tāpēc, ka termins faraons parādījās un izplatījās pēc Ābrahāma un Jāzēpa. Savukārt Mozus laika Ēģiptes valdnieku Kurānā precīzi sauc par faraonu.

[<http://www.islam.ru/pressclub/histori/qurannazof/>]

Bet Jāzepam bija trīsdesmit gadi, kad viņš stājās amatā Ēģiptes ķēniņa faraona priekšā. Pēc tam Jāzeps aizgāja no ķēniņa un pārstaigāja visu Ēģiptes zemi. [I Mozus 41:46]

Septiņi pārticības gadi paiet un, sākoties septiņiem bada gadiem, precīzāk otrajā bada gadā, kad Jāzepam bija jau 39 gadi, pie Jāzepa uz Ēģipti pārbrauc visi viņa ebreju radi:

Jo šis ir otrais bada gads šinī zemē, un vēl būs pieci gadi, kuros nebūs nedz aršanas, nedz pļaušanas. [I Mozus 45:6]

Tagad atgriezīsimies uz šī stāsta sākumu, lai paskatītos, kas tad notika šo 22 gadu laikā, pēc tam, kad septiņpadsmit gadīgais Jāzeps tika pārdots, viņa dzimtajās mājās. Jūda apprecēja kāda kānaānieša meitu:

Šinī laikā notika, ka Jūda nošķīrās no saviem brāļiem un apmetās pie kāda vīra no Adullāmas, vārdā Hiraha. Un Jūda tur ieskatīja kāda kānaānieša meitu, tā vārds bija Sua, un viņš to paņēma un gāja pie tās. [I Mozus 38:1-2]

Tad Jūdas sieva tapa grūta un dzemdēja trīs dēlus pēc kārtas: Geru, Onanu un Šelu:

3 Un viņa tapa grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca tā vārdu: Gers.

4 Un tā tapa vēlreiz grūta un dzemdēja dēlu, un nosauca viņa vārdu: Onans.

5 Un viņa dzemdēja vēl vienu dēlu un nosauca tā vārdu: Šela. Viņa atradās Kezibā, kad viņa to dzemdēja. [I Mozus 38:3-5]

Tad Jūdas dēls Gers izauga, un Jūda ņēma viņam sievu vārdā Tamāra:

Un Jūda ņēma sievu Geram, savam vecākajam dēlam, un tās vārds bija Tamāra. [I Mozus 38:6]

Tad Gers nomira, un Tamāru apprecēja Onāns:

7 Bet Gers, Jūdas vecākais dēls, bija Tā Kunga acīs ļauns, un Tas Kungs tam lika mirt.

8 Un Jūda sacīja Onanam: "Ej pie sava brāļa sievas un ņem to kā svainis par sievu, lai tavam brālim būtu pēcnācēji." [I Mozus 38:7-8]

Tad nomira Onāns un Jūda lika savai vedeklai atgriezties tēva mājās:

10 Bet Tam Kungam nepatika, ko tas darīja, un Viņš lika mirt arī viņam.

11 Un Jūda sacīja savai vedeklai Tamārai: "Atgriezies kā atraitne sava tēva mājās, kamēr mans dēls Šela pieaugs," - jo viņš domāja, ka nenomirst arī viņš, tāpat kā viņa brāļi. Un Tamāra atgriezās sava tēva namā. [I Mozus 38:10-11]

Tad pagāja "ilgāks laiks", pēc kura nomira Jūda sieva, Sua meita:

Bija pagājis ilgāks laiks, kad nomira Jūdas sieva, Suas meita. Kad Jūda bija beidzis sērot, viņš aizgāja pie savu avju cirpējiem uz Timnu; viņš, Jūda, un viņa draugs Hirahs no Adullāmas. [I Mozus 38:12]

Tad Jūda, noturot Tamāru par prostitūtu, pārguļ ar viņu² no kā viņa paliek grūta:

² Tas ir vienkārši apbrīnojami, ka Jūda, kurš sameklēja savam vecākajam dēlam Geram sievu Tamāru, pēc viņa nāves lika viņu apprecēt savam otram dēlam Onanam, vēlāk pats pārguļ ar viņu un neatpazīst!!! Varbūt patiešām pagāja tik "ilgs laiks", ka pat viņas abu vīru tēvs viņu nevarēja atpazīt pat pēc balss, ja pieņemt, ka viņa pārguļot ar viņu turēja seju aizsegtu???

Un viņš sacīja: "Kādu ķīlu lai es tev dodu?" Un viņa atbildēja: "Tavu cilts gredzenu, tavu ķēdi un tavu spieķi, kas tev rokā." Un viņš tai deva tos un gāja pie tās, un tā tapa grūta no viņa. [I Mozus 38:18]

Tad šī ārlaulības asinsgrēka rezultātā Tamārai piedzimst divi ārlaulības dēli Perecs un Zerahs:

29 Tad tas atkal atvilka savu roku, un viņa brālis iznāca pirmais. Tad viņa sacīja: "Kāpēc tu esi viņai izplēsis plīsumu?" Un tā nosauca viņa vārdu: Perecs.

30 Un pēc tam iznāca viņa brālis, kam ap roku bija sarkans pavediens, un tā viņa vārdu nosauca: Zerahs. [I Mozus 38:29-30]

Perecs izauga un viņam piedzima divi dēli Hecrons un Hamuls, ar kuriem arī Jēkabs, savu dzimtu vedot, ieradās uz Ēģipti:

Jūdas dēli: Gers, Onans, Šela, Perecs un Zerahs, bet Gers un Onans nomira Kānaānā. Bet Pereca dēli bija: Hecrons un Hamuls. [I Mozus 46:12]

Un tagad saliksim visu kopā. Ņemsim pēc iespējas īsākus laika periodus, lai iekļautos 22 gados. Jūdas sieva dzemdēja trīs dēlus pēc kārtas. Ja pieņemsim, ka Jūda apprecēja savu sievu tajā pašā gadā, kad pārdeva Jāzepu, tūlīt pat viņu apaugļoja un tā dzemdēja trīs dēlus vienu pēc otra bez atpūtas, tad piedzimstot trešajam dēlam Šelam, vajadzēja jau paiet diviem gadiem un trim mēnešiem. Pieņemsim, ka Gera kāzas ar Tamāru, Gera nāve, Onāna kāzas ar Tamāru un Onāna nāve arī notika vienā gadā. Jūda aizsūta Tamāru pie vecākiem un vēlāk pārguļ ar viņu noturot viņu par prostitūtu ceļa malā. Diskusijas pēc pieņemsim, ka tas notika tajā pašā gadā un Tamāra vēl nebija tik novecojusi, lai Jūda viņu neatpazītu, pieņemsim, ka viņa runāja ar viņu, speciāli mainot balsi un gulēja ar viņu, aizsedzot savu seju. Tamāra paliek grūta vēl uz 9 mēnešiem un tie jau ir četri gadi no divdesmit diviem. Pieņemsim, ka Pereca dēli Hecrons un Hamuls ir dvīņi, kuri piedzima vienlaikus un kurus atnesa uz Ēģipti tieši no "dzemdību nama" – vēl deviņi mēneši un pāris mēneši ceļā – kopā viens gads. Tas nozīmē, ka atlikušie septiņpadsmit gadi jāsadala starp trim posmiem: Gera izaugšana līdz precību vecumam, "ilgāku laiku", pēc kura nomira Jūdas sieva, un Pereca izaugšana līdz precību vecumam. Diskusijas pēc pieņemsim nepieņemamo, un teiksim, ka "ilgāks laiks" ir viens gads, kas ir neticami, it īpaši kontekstā ar to, ka vienā pantā runa ir par cilvēka piedzimšanu, nākošajā par viņa precībām, un jau nākošajā par viņa nāvi. Paliek sešpadsmit gadu posms uz diviem: Gers izauga un apprecēja Tamāru, un Perecs izauga, apprecējās, no kā piedzima viņa divi dēli Hecrons un Hamuls. Gribam mēs to vai ne, bet godīgi sadalot, sanāk pa astoņi katram, ja pieņemt atkal, ka abi apprecējās vienā vecumā, nevis, piemēram, viens desmit gadu vecumā, bet otrs – sešu gadu vecumā.

Pieņemot arī to, ka astoņgadīgiem Geram un Perecam brīnumainā kārtā jau bija attīstīti dzimumorgāni, parādās jautājums: cik gadu bija Tamārai, kuru izdeva pie astoņgadīga Gera? Cik gadu bija Pereca sievai, kuru izdeva pie astoņgadīga vīra?

Pāriesim pie citiem Bībeles pantiem. Ceturtās Mozus grāmatas 31. nodaļa stāsta, ka Dievs pavēlēja Mozum atriekt apvainojumus, ko Izraēla bērni ir cietuši no midaniešiem. Mozus sasauca armiju, lai Tā Kunga attriebība nāktu pār Midianu. Izraēlas armija dodas kaujā, nokauj visus vīriešus, bet visas sievietes, bērnus un mājlopus paņem gūstā kā laupījumu, pirms tam nodedzinot visas viņu pilsētas, un atved tos visus pie Mozus. Mozus nav apmierināts ar to, ka viņi atstājuši sievietes un bērnus dzīvus, tāpēc pavēla viņiem nokaut arī tos, izņemot mazgadīgas meitenes:

17 Bet tagad nokaujiet visus bērnus, kas ir vīriešu kārtas, un nokaujiet visas sievas, kas vīru ir pazinušas un pie vīra gulējušas;

18 bet ikvienu sieviešu kārtas bērnu un tās sievas, kuras vēl vīru nav pazinušas, kuras nav gulējušas pie vīra, tās atstājiet sev dzīvas. [IV Mozus 31:17-18]

Pievērsiet uzmanību tam, ka dzīvas palika tikai mazgadīgas meitenes un tās, kuras vēl nebija izdotas pie vīriem. Vēl vairāk liek aizdomāties fakts, kāpēc tieši mazgadīgas un tieši meitenes un tieši sev? Ja runa būtu par pakļaušanu verdzībai kalpu iegūšanas nolūkos, tad vīrieši kārtas vergs ir daudz prasmīgāks un spēcīgāks par mazgadīgu meiteni. Taču nē, tā ir skaidra norāde uz to, ka izraēlieši paturēja meitenes seksuālām vajadzībām, uz to norāda arī fakts, ka nav nekādas starpības starp neprecētu un laulībā bijušu vergu, taču tam var būt būtiska nozīme vīriešu attiecībās ar sievietēm. Ja atcerēsimies tā laika tradīciju iet pie vīra agrā vecumā, varam pieņemt, ka par pieaugušu karavīru laupījumu seksuālai izmantošanai kļuva meitenes no 1 līdz 10 gadiem. Un tas viss notika, uzticoties Bībelei, ar Dieva akceptu, pēc Dieva pravieša pavēles.

Kristieši neprasmīgi mēģinās izvairīties un pateiks, ka Vecās Derības likumi vairs nav spēkā, taču mūsu apskatāmā jautājumā tam nav pilnīgi nekādas nozīmes, jo viņuprāt Vecā Derība ir un paliek inspirētas atklāsmes līmenī, kurā visi likumi ir Dieva doti Savai svētītai izraudzītai tautai. Un tas, ka kādreiz tas tika atļauts jūdiem, pats par sevi liecina, ka kristiešu Dievs to akceptē, neskatoties uz to, vai šodienas Eiropas normu ietekmēto kristiešu starpā tas ir akceptējams vai ne, jo Dieva likumu koriģēšana ir Dieva nevis Eiropas darbs. Kristiešu misionāriem patīk pārnest to, ka Mekā Dievs neaizliedza alkoholu, bet aizliedza to tikai pēc vairākiem gadiem Medīnā [<http://www.umma.lv/?p=913>]. Pēc būtības viņi izmanto šo savu argumentu tikai pret musulmiem, aizmirstot to, ka savā mācībā viņi piedāvā noticēt tam, ka anulēta ir ne tikai tā paša Dieva jurisprudence, bet arī teoloģija!

Vecajā Derībā atrodam stāstu par to, kā Īzāks, Ābrahāma dēls, apprecēja Rebeku, Betuēla meitu. Bībele stāsta, ka Īzāks piedzima Sārai, kad viņai bija 90 gadi un Ābrahāms nometās uz savu vaigu pateicībā Dievam:

Un Ābrahāms nometās uz sava vaiga, pasmējās un domāja savā sirdī: kā tad simts gadus vecam vēl var bērni būt, un kā Sāra, kurai ir deviņdesmit gadu, varētu vēl dzemdēt? [I Mozus 17:17]

Sāra nomira 127 gadu vecumā, tas nozīmē, ka Īzākam tajā laikā bija 37 gadi:

Un Sārai bija simts divdesmit septiņi gadi, tāds bija Sāras vecums. [I Mozus 23:1]

Īzāks apprecēja Rebeku 40 gadu vecumā, tas ir 3 gadus pēc Sāras nāves:

Un Īzākam bija četrdesmit gadi, kad viņš dabūja par sievu Rebeku no Mezopotāmijas, aramieša Betuēla meitu, aramieša Lābana māsu. [I Mozus 25:20]

Paskatīsimies tagad uz Rebekas vecumu viņas ar Īzāku kāzu laikā. Rebeka piedzima uzreiz pēc tam, kad Dievs pārbaudīja Ābrahāma ticību ar sava dēla upurēšanu:

20 Un pēc šiem notikumiem Ābrahāmam tika pateikts: "Redzi, arī Milka ir dzemdējusi bērnus Nahoram, tavam brālim:

21 Ucu, viņa pirmdzimto, un Buzu, tā brāli, un Kemuēlu, aramiešu tēvu,

22 arī Kesedu, Hazu, Pildašu, Jidlapu un Betuēlu."

23 Un Betuēls dzemdēja Rebeku. Visus šos astoņus dzemdēja Milka Nahoram, Ābrahāma brālim. [I Mozus 22:20-23]

Pēc Šlomo Ichaki (*Shlomo Yitzhaki*, 1040-1105), viduslaiku franču rabīna, plaši pazīstamā kā Rashi, domām Ābrahāma dēla upurēšana, Rebekas dzimšana un Sāras nāve notika vienā laikā. Viņš raksta:

Kad Ābrahāms atgriezās no *Moriah* kalna, viņam pavēstīja par Rebekas dzimšanu. Īzāks tolaik bija 37 gadu vecs, jo tas bija tajā laikā, kad nomira Sāra. No Īzāka dzimšanas līdz viņa upurēšanas laikam, kad nomira Sāra, ir 37 gadi, jo viņa bija 90 gadus veca, kad viņai piedzima Īzāks, un 127, kad viņa nomira. Jo ir teikts: "Un Sārai bija (..)", kas liecina par to, ka Īzāks bija 37 gadus vecs, kad piedzima Rebeka. Tad Īzāks pagaidīja kamēr viņa izauga līdz laulībām atbilstošam vecumam – 3 gadi – pēc kā viņš to apprecēja. [Šlomo Ichaki Toras skaidrojums. I Mozus 25:20]
[\[http://www.tachash.org/taxis/vtx/chumash/+0wwBmeuAz1ecG2xwwwFqwqFqrHnDn5o5mFqAg rwpBnGa+9nFqwhzmxwww/article.html\]](http://www.tachash.org/taxis/vtx/chumash/+0wwBmeuAz1ecG2xwwwFqwqFqrHnDn5o5mFqAg rwpBnGa+9nFqwhzmxwww/article.html)

Pēc Bībeles Īzāks ne tikai paiet zem kristiešu misionāru pedofilijas kritikas, viņš zem tās palido. Bet viņi nekad neuzdrīkstēsies vainot atzīto Dieva kalpu Īzāku laulībā ar trīsgadīgu Rebeku, līdzīgi tam, kā viņi vaino Muhammadu laulībā ar daudz vecāku par Rebeku Āišu!

Nākošais stāsts ir tik pat kuriozs. Jūdu tautas sapulce izlemj doties laupījuma meklējumos pret Jabešas iedzīvotājiem, lai nolaupītu meitenes un neprecētas jaunavas (tradicionāls vecums: 10 gadi un jaunāk) saviem radniekiem – Benjamīna cilts vīriešiem. Kā jau viņiem ierasts, karavīriem pavēlēts nodot iznīcības lāstam visus, kam ir dzīva dvaša. Izņēmums – jaunavas un mazas meitenes, tādas bija četri simti. Visas šīs meitenes, nerēķinoties ar viņu piekrišanu, tika atdotas Benjamīna cilts vīriešu kārtas pārstāvjiem par sievām:

7 Ko lai mēs darām ar atlikušajiem, lai tie tiktu pie sievām? Mēs taču esam pie Tā Kunga zvērējuši, ka mēs no savām meitām viņiem nedosim nevienu par sievu!"

8 Un viņi jautāja: "Vai ir kāds no Israēla cilts, kurš nebūtu devies pie Tā Kunga uz Micpu?" Un redzi, neviens no Jabešas Gileādā nebija nācis nometnē uz sapulci.

9 Tad ļaudis tika vēlreiz pārskaitīti, un redzi, tiešām tur nebija neviena no Jabešas Gileādā.

10 Tad sapulce nosūtīja divpadsmit tūkstošus vīru no tiem stiprākiem vīriem un tiem pavēlēja, sacīdami: "Noejiet un nokaujiet ar zobena asmeni Jabešas, kas Gileādā, iedzīvotājus - gan sievas, gan mazos bērnus!"

11 Bet šī ir tā lieta, kas jums ir jādara: visi vīri un visas sievas, kuras vīriem piederējušas, jums jāiznīcina."

12 Un aizsūtītie atrada Jabešas, Gileādas pilsētas, iedzīvotāju starpā četri simti meitenes, jaunavas, kuras nebija vīru pazinušas un ar tiem gulējušas; tās viņi aizveda uz nometni Šilo, kas bija Kānaāna zemē.

13 Tad visa sapulce nosūtīja vēstnešus un lika paziņot miera vēsti Benjamīna bērniem, kas atradās pie Rimonas klints.

14 Tā tanī laikā Benjamīns griezās atpakaļ, un tie viņiem deva tās sievas, ko tie bija no Jabešas sievām atstājuši pie dzīvības, taču ar tām viņiem nepietika. [Soģu 21:7-14]

Ar šiem pantiem vien pietiek, lai kristiešu misionāri apklustu, taču interesantākais ir priekšā. Benjamīna ciltij nepietika ar četriem simtiem meiteņu, jo viņu vīriešu skaits bija lielāks. Izprecināt savas jaunas meitas Benjamīna cilts pārstāvjiem jūdi nevarēja, jo pirms tam nolādēja ikkatru, kurš savu meitu dod Benjamīna cilts pārstāvim par sievu. Lai nelauztu šo solījumu, jūdu sanāksme pieņēma patiešām apbrīnojamu lēmumu. Atbilstoši Bībelei ar Dieva akceptu viņi izlemj, ka Benjamīna dēliem Šilo svētku laikā jāpaslēpjas krūmos un, kad dejojot viņiem garām ies jūdu jaunavas, vienkārši jānolaupa tās priekš sevis, un tādejādi viņi tiks pie sievām, jūdiem neizdodot tās pie viņiem. Atļāju meitenēm neviens pat nedomāja prasīt. Meiteņu vecākiem, savukārt, jūdu sanāksme atbildēs ar to, ka pret Benjamīna dēliem arī jābūt iecietīgiem, dodot tiem seksuāli izmantot savu radnieku mazgadīgas meitenes:

17 Tad tie sacīja: "Benjamīna zemes īpašumi ir jāiemanto tiem no Benjamīna cilts, kas ir izglābušies, lai vesela cilts netiktu izdzēsta no Israēla vidus.

18 Tikai mēs paši nevaram tiem dot sievas no mūsu meitām, jo Israēla bērni ar zvērestu ir solījušies: nolādēts lai ir ikviens, kas savu meitu dod benjamīniešiem par sievu!"

19 Un viņi sacīja: "Redzi, ik gadus ir Tā Kunga svētki Šīlo, kas atrodas ziemeļos no Bēteles pret rītiem, bet, ja iet pa ceļu no Bēteles uz Sihemu, tad dienvidos no Lebonas."

20 Un viņi pavēlēja Benjamīna bērniem, sacīdami: "Ejiet un paslēpieties vīna dārzos!"

21 Un, ja jūs tad novērojat, ka tuvojas Šīlo meitas, lai ietu rotaļās, tad izejiet laukā no vīna dārziem, satveriet ikviens sev sievu no Šīlo meitām un ejiet atpakaļ uz Benjamīna zemi.

22 Un, ja viņu tēvi vai viņu brāļi nāktu, lai sūdzētos viņu dēļ, tad mēs tiem sacīsim: "Dodiet tās mums labprātīgi - mēs neviens neesam ņēmuši sev sievu karā, un arī jūs paši tās viņiem neesat devuši; citādi jūs tagad būtu vainīgi."

23 Un Benjamīna bērni tā arī izdarīja un ņēma tik daudz sievu no dejotājām, cik liels bija viņu skaits; viņi tās nolaupīja, aizgāja un griezās atkal atpakaļ savos īpašumos, uzcēla no jauna pilsētas un dzīvoja tanīs. [Soģu 21:17-23]

Ja kāds vēlas redzēt, kā šo netaisnību atbalsta un aizstāv Bībeles sekotāji, lai palasa jūdu un kristiešu autoritāšu komentārus šim pantam Bībeles skaidrojamā literatūrā.

Izdarot secinājumus, jāsaprot, ka Bībele nediskreditē ne tikai laulības agrā (no 3 gadiem) vecumā, bet arī dzimumdzīvei nenobriedušo bērnu seksuālo izmantošanu. Atgādināsim, ka Bībele tās turpmākajās grāmatās neatceļ šādu uzvedību un neklasificē to kā neatļautu.

Tagad paskatīsimies uz šo pašu jautājumu no Islāma puses. Kristiešu misionāru pretenzija ir stāsts par Praviša, miers viņam un Dieva svētība, laulību ar Āišu, Abū Bakra meitu.

Nedziļināsimies pastāvošā hronoloģiskā domstarpībā par Āišas vecumu laulības laikā un kopdzīves sākuma laikā, jo atbilde ir skaidra; pateiksim ar drošu vārdu, ka Abū Bakr salaulāja pravieti Muhammadu, miers viņam un Dieva svētība, ar Āišu, kad viņai bija seši gadi un kopdzīve sākusies pēc Āišas nobriešanas, kad viņai bija deviņi. Par to pastāsta pati Āiša:

Pastāsta Āiša, ka pravietis, miers viņam un Dieva svētība, saderinājās ar viņu, kad viņai bija seši gadi, bet sāka pilnīgu kopdzīvi, kad viņai bija deviņi gadi. [Bukhārī (5134), Muslim (3545) u.c.]

Islāma zinātnieku vienbalsīgi uzskata, ka šis hadīss norāda uz atļauju precēt meiteni pirms viņas pilngadības, taču dzimumattiecības sākas tikai pēc redzamajām ķermeņa nobriešanas pazīmēm kā menstruācija, uz nobriedumu norādošs apmatojums vai pollūcijas. Parādoties šādām pazīmēm, cilvēks ir fizioloģiski gatavs dzimumdzīvei. Daudzi kritiķi, to starp arī kristiešu misionāri, ignorē faktu, ka līdzīgas laulības tajā laikā bija ierastas un to uzskatīja par ierastu lietu, kuru neviens nekritizēja. Kritiķi nevēlas vērst cilvēku uzmanību pašai laulībai kā tādai, bet gan tam, ka to izdarīja Islāma pravietis Muhammad, miers viņam un Dieva svētība. Kā jau noskaidrojām, tas tikai pierāda to, cik melīgi un ļaunprātīgi ir kristiešu misionāru paņēmieni un mērķi. Ja viņi patiešām vēlētos šādas laulības kritizēt, viņi kritizētu to kā vispārēju parādību, kura bija pirms Islāma un turpinājās arī pēc tā parādīšanās citās kultūrās, nevis koncentrētu savu kritiku uz viena vienīga cilvēka tā, it kā viņš ir vienīgais, kas stājās tādā laulībā. Un tad pirmais, ko viņi kritizētu, būtu viņu pašu reliģijas raksti.

Pravietis, miers viņam un Dieva svētība, piedzima sabiedrībā, kurā šādas laulības bija pieņemtas, un apprecējās tāpat, kā apprecējās viņa tautieši. Pat tie cilvēki, kuri nenoticēja viņam kā pravietim, kuri karoja pret viņu un mēģināja viņu nogalināt, neizmantoja šo faktu, lai pazemotu viņu un nostādītu cilvēkus pret viņu, jo tolaik tā bija ierasta lieta, kura neizsauca nekādus pārmetumus.

Šādas laulības bija izplatītas arī pašā Eiropā, it īpaši starp 12. gadsimta valdniekiem un karaļiem ar mērķi noslēgt stratēģiskās savienības. Par piemēru var nosaukt mazgadīgu imperatori francūzieti Aniasi, kura bija Aleksusa Kamannusa Otrā un Andronikosa Kamannusa Pirmā sieva.

Viljams Tīrietis (*William of Tyre*) stāsta, ka Aniasai bija astoņi gadi, kad viņa ieradās Konstantinopolē, savukārt Aleksusam bija trīspadsmit. [William of Tyre, *History of the Deeds Done Beyond the Sea*, 13.4; P. Wirth, "Wann wurde Kaiser Alexios II. geboren?" *Byzantinische Zeitschrift*, 49 (1956), 65-7.]

Aleksusa Kamannusa Pirmā sievai bija divpadsmit gadi, kad viņa apprecējās un kļuva par imperatori pirms viņai palika piecpadsmit. Teodora, Bizantijas imperatore, apprecējās ar Jeruzalemes princi Baldvīnu Trešo trīspadsmit gadu vecumā. Savukārt Margarita Marija Ungāriete apprecēja Īzāku Anglosu Otro deviņu gadu vecumā.

Tolaik Aniasas vecums nebija nekas neparasts. Tas bija pilnīgi normāli, ka jaunā sieva dzīvo sava vīra mājā Konstantinopolē. Nepaejot pat trim Aleksusa valdīšanas gadiem, viņa tēva brālēns Andronekss pasludināja sevi par otru imperatoru (viņš piedzima 1118. gadā. Tajā laikā viņam bija 65 gadi). Vēlāk viņš gāza Aleksusa varu ar spēku un apprecēja Aniasi. Gadu starpība starp viņiem bija aptuveni 50 gadi. [Choniates, *Historia*, 275-6]

Tas ļoti labi demonstrē to, ka Eiropā sešdesmit gadīga vīrieša laulība ar jaunietai nebija nekas diskreditējams, it īpaši augstajās aprindās. Ko tad var pateikt par parastiem cilvēkiem?

Ja mēs paskatīsimies uz mūsdienu situāciju pasaulē, redzēsim, ka laulības agrā vecumā vēl joprojām ir atzītas vairākās vietās pasaulē. Vispasaules labdarības organizācija AVERT, kura apkaro HIV un AIDS slimību izplatīšanos visā pasaulē, savā mājas lapā detalizētā tabulā ziņoja par pasaules reģioniem atbilstošu laulības sākšanas vecumu, par pieņemamu dzimumattiecību sākšanas vecumu katrā pasaules malā. AVERT ziņoja, ka Japānas iedzīvotāji var likumīgi sākt intīmās attiecības jau trīspadsmit gadu vecumā. Tāpat arī Argentīnā atļauts sākt intīmās attiecības jau no trīspadsmit gadu vecuma. Kanādā līdz pat 1890. gadam tas bija atļauts no divpadsmit gadu vecuma. [Tories move to raise age of consent by Terry Weber, *Globe and Mail*, June 22, 2006.] Meksikā tas ir atļauts no divpadsmit gadu vecuma. Panamā un Filipīnās ir tāda pati vecuma robeža – divpadsmit gadi. Spānijā [specified by the Spanish Penal Code, Article 181(2)], Kīprā [Cyprus Penal Code, Article 154], Dienvidkorejā – trīspadsmit gadi. Bolīvijā intīmās attiecības var sākt, sasniedzot fizioloģisko pilngadību [according to Article 308 of the Bolivian Penal Code].

<http://www.avert.org/age-of-consent.htm>

Ja tādi ir divdesmit pirmā gadsimta dati, kāpēc tas ir jānoliedz? Tas viss notiek 14 gadsimtus pēc pravieša Muhammada, miers viņam un Dieva svētība, laulības ar Āišu. Ja tas viss ir pieņemts un atzīts vēl pat līdz šodienai, tad kāpēc kāds pārmet, ka tas notika pirms 14 gadsimtiem? Tas ir pilnīgi neiespējami un neloģiski uzspiest kādam citam sekot Rietumu un Amerikas standartiem par to, kas ir pieņemams un kas ne. Saskaņā ar AVERT tabulu, pašā Amerikā šis vecums atšķiras atšķiroties štatam. Piemēram Aivā, Misūri un Dienvidkarolīnā šāds vecums ir četrpadsmit gadi, savukārt Arizonā, Kalifornijā, Ziemeļdakotā, Oregonā, Tenesī un Veskinsonā tas ir mazāks par astoņpadsmit gadiem.

<http://www.ageofconsent.com/comments/numberone.htm>

Tāpēc ir skaidrs, ka kritizēt citu valstu vai civilizāciju kultūru tikai tāpēc, ka tā neatbilst mūsdienu Rietumu vai Amerikas standartiem par dzimumattiecībām paredzētu legālu vecumu, ir neloģiski. Vēl neļūdzīgāk ir pārņemt to, kas notika pirms 14 gadsimtiem. Ir jāpiezīmē, ka dažas organizācijas Rietumos nostājās pret legāla vecuma dzimumattiecību uzsākšanai pacelšanu. Piemēram, Kanādā šādas organizācijas sarakstījās ar parlamenta locekļiem, protestējot pret viņu ierosinājumu pacelt ierobežojumu, demonstrējot viņiem šādas rīcības bīstamus rezultātus. <http://www.ageofconsent.ca/action.html> Vienā no šādām vēstulēm bija teikts: "Cienījamais Parlamenta loceklī! Es steigšus rakstu jums, lai izteiktu savu attieksmi pret legālu dzimumattiecībām derīgu vecuma pacelšanu no četrpadsmit gadiem uz sešpadsmit. Šāds ierosinājums ir bīstams, jo tas piespiedīs jauniešus nodarboties ar seksu nelegāli."

Ja mēs paskatīsimies uz to meiteņu vecumu, kurš noteica meitenes izvēli uzsākt intīmās attiecības vai stāties laulībā Amerikā un Rietumos, redzēsim, ka 19. gadsimtā pieņemams meiteņu vecums bija desmit līdz trīspadsmit gadiem. [Waites, Matthew (2005). *The Age of Consent: Young People, Sexuality and Citizenship*. Palgrave Macmillan. ISBN 1-4039-2173-3, page 7.]

Cilvēkiem jāzina, ka vēl 1885. gadā legāls dzimumattiecību vecums Amerikā un Lielbritānijā bija desmit gadi, tikai vienu gadu vairāk par Muhammada, miers viņam un Dieva svētība, sievu Āišu. Šajā sakarā Stefans Robertsons (*Stephen Robertson*) raksta: "1885. gadā pēc skandāla, kuru izraisīja grāmatas *"The Maiden Tribute of Modern Babylon"* izdošana, angļu rakstnieks "Steds (*Sted*)" pastāstīja par tirgošanu ar jaunām meitenēm Londonā. Šādas kampaņas kļuva par prostitūcijas apkarošanas Savienotajās Valstīs daļu. Šis skandāls pamudināja Lielbritānijas parlamentu pacelt dzimumattiecībām atbilstošu vecumu no desmit gadiem līdz sešpadsmit. Tas pievērta Amerikas reformatoru uzmanību un viņi to ieviesa savas valsts likumos." [Stephen Robertson, *Journal of Social History*, summer 2002]

Rietumniekiem un amerikāņiem jāzina par Kristīgo Sieviešu Asociāciju pret Alkoholu (WCTU 1885-1990) un dzimumattiecībām atbilstoša vecuma pacelšanu, kas notika vairākos Amerikas štatos. Pēc galvenā likuma pieņemšanas par dzimumattiecībām atbilstošu noteica desmit gadu vecumu, iepriekš tam esot septiņu gadu vecumam, izņemot Delavēras štatu. [Linda R. Hirshman and Jane E. Larson, *HARD BARGAINS: THE POLITICS OF SEX*, Oxford University Press, 1998, pp124-133, ISBN: 0-19-509664-9.]

[http://www.internationalorder.org/scandal_response.html]

Vēl tikai 120 gadus atpakaļ Amerikas Savienotajās Valstīs pieņemams vecums dzimumattiecību sākšanai bija desmit gadi. Rietumnieki to nezina, tāpēc viņi kritizē tikai musulmus un Islāmu par pravieša, miers viņam un Dieva svētība, laulību ar Āišu, kurai bija deviņi gadi; kritizē to, kas notika pusotru tūkstoši gadu atpakaļ.

Katrā ziņā divdesmit pirmajā gadsimtā mēs paši esam liecinieki daudziem agru laulību gadījumiem pašā Eiropā. Piemēram Rumānijā legālās laulībās var stāties sešpadsmit gadu vecumā. 2003. gadā 27. septembrī divpadsmit gadīgu čigānu princesi Anu Mariju izdeva piecpadsmit gadīga puisi *Birita Mihai*. Fasilis Eunisko (*Fasil Eunesko*) Romas (pilsēta Rumānijā) Valsts politikas centra pārstāvis šajā sakarā teica: "Princesei nelika precēties piespiedkārtā, viņa ir karaļa mīļumiņš un viņš nevarēja darīt pretēji viņas gribai. Mums ir jāglabā savas tradīcijas, lai saglabātu savu identitāti un eksistenci. Tāpēc aizliegt tradīcijas un normas ir amorāli un neviens tās nevar aizliegt." [DINA KYRIAKIDOU, *The New Zealand Herald*, October 01, 2003]

Eiropiešiem nevajadzētu salīdzināt 21. gadsimta Eiropas meitenes stāvokli ar arābu meitenes stāvokli 14 gadsimtus atpakaļ, jo tāda salīdzināšana ir neprecīza un negodīga. Viņiem jāpievērš uzmanība arī tam, ka karstajās zemēs meitenes izaug ātrāk, nekā viņu vienaudzes aukstajās zemēs, un viņu sievišķīgums parādās ātrāk, kas arī ļauj tām iziet pie vīra agrāk. Pati Āiša sacīja: "Kad meitene sasniedz deviņu gadu vecumu, viņa kļūst sievietē." [Tirmizi (1109), *Al-Albānī* klasificēja kā autentisku]

[Piezīme: Šādam Āišas apgalvojumam var piekrist, ja runa ir par tā laika arābu pussalu, jo pilngadības vecums dažādās vietās un laikos var atšķirties. Islāma jurisprudences statusiem jābūt saistītiem vai nu ar atklāsmi, vai nu pamatotu zinātnisku secinājumu. Un, zinot to, ka Āišas formulējums nav atklāsme, ne arī pamatots secinājums, precīzākais formulējums skanētu šādi: par pilngadīgu meitene paliek tad, kad uz viņas pilngadību norāda viņas ķermeņa fizioloģiskās izmaiņas: menstruācijas cikla sākšanās, pollūcijas, vai par to liecinošs apmatojums, jo šādas izmaiņas droši liecina par meitenes gatavību uzsākt dzimumdzīvi.]

[Why did Prophet Muhammad Marry Aisha; the Young Girl
<http://www.rasoulallah.net/v2/folder.aspx?lang=en&folder=852>]

Jāsaprot, ka mūsdienu Rietumu sabiedrība un tās sistēma un vajadzības neatbilst citām tūkstošiem gadu pastāvošām sabiedrībām un to vajadzībām. Islāms ir nācis ne tikai priekš mūsdienu Rietumiem, bet arī priekš tuksnešu, kalnu vai džungļu tautām jebkurā laika posmā vai tas 500 vai 1000 gadus atpakaļ. Vai mūsdienās. Un tas būtu nederīgi uzspiest mūsdienu Rietumu standartus, ka sievietei ir jāapprecas 29 gadu vecumā pēc augstākās izglītības un darba iegūšanas. Diez vai džungļu vai tuksneša sabiedrībā, kurā vidējais mūža ilgums ir 40 gadi, tas būtu dzīvotspējīgs modelis. Tāpēc Islāmā ir noteikts agrākais vecums, kurš ir skaidri noteicams iestājoties pubertātei un nevis Briseles regulām. Bet tas nenozīmē, ka katrā sabiedrībā ir jāapprecas šajā minimālajā vecumā. Atbilstoši sabiedrības sistēmai un attiecīgā indivīda situācijai tiek skatīts, kurā vecumā ir piemērotākais laiks precēties. Karstajās, jo sevišķi nabadzīgās un vienkāršās sabiedrībās, tuksneša zemēs, sievietes pieaug ļoti ātri, un nevar salīdzināt viņu ķermeņus ar tā paša vecuma Eiropas meitenēm. Šajā jautājumā mūsdienu Rietumu kritika ignorē to, ka Rietumos tīņu žurnāli, TV pārraides un pārējie mediji aicina pubertāti sasniegušos veikt dzimumattiecības un atrunā no laulībām. Tāpēc šī kritika sanāk līdzīga kā par to, ka Islāmā ir atļauta poligāmija. Tāpēc sanāk situācija, ka muslimi tiek kritizēti, ka viņiem ir atļauta poligāmija, lai gan absolūtajam vairākumam muslimu vīriešu visā viņu dzīvē ir bijusi tikai viena sieviete – viņa sieva. Bet *monogāmajiem* kritizētājiem no Rietumiem, ir bijušas daudzas, un ne jau laulībā. Tā arī šajā gadījumā par atļautā vecuma kritiku. Rietumi kritizē, lai gan lielai daļai viņu meitas sen jau kā vairs nav jaunavas, kad muslimu meitas tikai gatavojas kāzām. Kāds var kritizēt, ka iestājoties pubertātei (tāpat sākotnējam atļautajam vecumam), attiecīgajai jaunajai sievietei vēl ir lielā mērā meitenes ķermenis – mazs ķermenis, mazas krūtis. Bet šāda kritika ir nederīga, jo tad jau nedrīkstētu precēties ar īsām sievietēm, kurām ir mazas krūtis. Citi kritizē par „psiholoģiskā brieduma trūkumu”. Bet te ir jājautā – ja intelektuālās spējas ir tik nozīmīgas laulības leģitimitātei, tad vai ir jāanulē laulības ar visām *ne pārāk gudrām* sievietēm? Un cik lielai Rietumu sabiedrības daļai laulības turas uz dziļām diskusijām par mūsdienu ģeopolitisko situāciju vai parlamentārās demokrātijas plusiem un mīnusiem? Un ir jāsaprot, ka indivīdu psiholoģiskais briedums ir individuāls. Un vēl jo vairāk tas ir atšķirīgs atbilstoši sabiedrības sistēmai. Mūsdienu Rietumu sabiedrībās divdesmitgadīgi vīrieši ir puikas. Un arī trīsdesmitgadīgi. Savukārt, 7. gadsimtā, septiņpadsmitgadīgais Usāma ibn Zeids kā ģenerālis vadīja muslimu armiju pret Bizantijas armiju. Vienkāršās, tradicionālās sabiedrībās meitenes dzīvo kopā ar mātēm un mātē no viņām un ātri apgūst viņu dzīvei nepieciešamās zināšanas kā rūpēties par mājtsaimniecību. Tāpat šajās tradicionālajās sabiedrībās ir paplašinātās ģimenes, kurās jaunajām sievietēm vecākās dod padomus un palīdz. Šajā faktiski teorētiskajā jautājumā Rietumi pēc saviem jaunajiem standartiem kritizē pilnīgi cita veida sabiedrību, kurā Rietumu standarti nemaz nav dzīvotspējīgi.

Vecāku norunātās vai piespiedu laulības Bībelē un Islāma reliģiskajos avotos.

Norunātās laulības ir laulības, kurās kāds (visbiežāk vecāki vai radnieki) piemeklē vīrietim/sievietei ar ko precēties, bieži izvairoties no pirmslaulību attiecībām, vai mazinot tās. Laulības visbiežāk norunā vecāki, retāk – tam paredzēta atbilstoša laulātā meklēšanas aģentūra.

Piespiedu laulības ir laulības, kurās viens vai abi laulātie ir salaulāti bez piekrišanas un pret viņu pašu gribu. Piespiedu laulības atšķiras no norunātām laulībām ar to, ka norunāto laulību gadījumā abi laulātie piekrīt savu vecāku vai saprecinātāja izdarītai izvēlei.

Saskatot šo atšķirību, varam sacīt, ka katras piespiedu laulības ir norunātas laulības, bet ne katras norunātas laulības ir piespiedu laulības.

Aizstāvot Bībeli, tās apoloģētiem patīk atsaukties uz stāstu par Rebekas laulībām ar Īzāku. Rebekas māte un vecākais brālis pasauca Rebeķu un jautāja viņas piekrišanu doties ar Īzāka kalpu pie Īzāka, lai noslēgtu ar viņu laulību:

55 *Bet viņas brālis un viņas māte sacīja: "Ļauj, lai meitene paliek kādas pāris desmit dienas vēl pie mums, pēc tu varēsi iet."*

56 *Bet viņš sacīja tiem: "Neaizturiet mani! Tas Kungs manam ceļam ir licis labi izdoties, atlaidiet mani, ka es noeimu pie sava kunga."*

57 *Tad tie sacīja: "Ataicināsim meiteni un jautāsim viņai."*

58 *Un viņi pasauca Rebeku un jautāja viņai: "Vai tu gribi sekot šim vīram?" Un viņa atbildēja: "Es iešu." [I Mozus 24:55-58]*

Pēc viņu domām, šis pants norāda uz to, ka meitenes piekrišana ir obligāta, un tā ir viens no laulības derīguma nosacījumiem. Taču tāds secinājums ir kļūdainis. Rebekas stāstā mēs redzam darbību, nevis pavēli vai likumu, un kā zināms no jurisprudences pamatiem, darbība pati par sevi nenorāda uz obligātumu vai nosacījumu, tā norāda tikai un vienīgi uz pieļaujamību un atļaujamību. Šādi spriežot, Bībeles komentētājiem vajadzētu pieņemt kā likumu arī tos pantus, kuros šāds nosacījums darbībā tiek ignorēts, un atzīt tos pantus par līdzvērtīgu likumu. Taču tas novestu pie diametrālas pretrunas apskatāmā jautājumā, jo meitenes piekrišana būtu vienlaikus obligāta un neobligāta.

Bībelē ir sastopami dažādi piespiedu laulību veidi. Viens no tiem ir izvarotas jaunavas piespiedu laulības ar viņas izvarotāju. Visas likumdošanas atzīst izvarošanu (pie tam bērna) par vienu no smagākajiem noziegumiem, par kuru ir paredzēts bargs sods. Tikai ne Bībele. Paskatīsimies, kādu "sodu" jaunavas izvarotājam tā piemēro:

28 *Bet, ja kāds vīrs sastop meiteni, kas ir jaunava un kura vēl nav saderināta, un to sagrabj un pie tās guļ, un tie tiek atrasti,*

29 *tad tas vīrs, kas pie viņas ir gulējis, lai dod meitenes tēvam piecdesmit sudraba seķelus, un tā lai kļūst viņam par sievu, tāpēc ka viņš to ir piesmējis; tas viņu nedrīkst atlaist visu savu mūžu. [V Mozus 22:28-29]*

Šajā Bībeles pantā runa ir par jaunavām un tas ir vienīgais pants visā Bībelē, kurš apskata juridiskus statusus, saistītus ar neprecētu sieviešu izvarošanu. Nejauciet ar II Mozus 22:15, kurā runa ir par pievilšanu jeb savaldzināšanu – ārlaulības sakariem ar abpusēju piekrišanu.

V Mozus 22:28-29 piespiež izvarotu sievieti apprecēt savu izvarotāju! Parādās jautājums Bībeles autoriem: kāds izvarošanas upuris piekritīs atrasties vienā guļamistabā ar savu izvarotāju un dzīvot ar viņu visu savu mūžu? Tā kā Bībeles sekotāji uzskata, ka Bībele ir Dieva iedvesmota vai Dieva atklāsme, atbilde uz šo jautājumu lai paliek viņu un Bībeles Likumdevēja ziņā.

Bībele, iespējams, arī pamudina izvarot tieši neprecētas jaunavas:

Bet, ja kāds vīrs sastop saderēto meiteni uz lauka un viņš to pārvar un pie tās guļ, tad lai tas vīrs, kas pie tās ir gulējis, pastrādādams varas darbu, mirst viens pats. [V Mozus 22:25]

Pants ir ļoti interesants. 28. pantā mēs redzam, ka gadījumā, ja vīrietis izvaro neprecētu jaunavu, viņai piespiedkārtā jāklūst par izvarotāja sievu. Taču 25. pantā mēs redzam, ka vīrietim, kurš izvaroja precētu sievieti, jābūt sodītam ar nāvi. Viens un tas pats noziegums, bet sodi dažādi. Kāpēc? Rezultātā, izvarotājs izcieš nāves sodu nevis sava nozieguma dēļ, bet tāpēc, ka upuris bija precēts. Atšķirība acīmredzot ir tajā, ka otrajā gadījumā ir „apskādēta” vīram piederošā „manta”. Par tēvam piederošās „mantas” „apskādēšanu” kompensācija ir 50 sudraba seķeļi.

Gandrīz nekāds sods nav paredzēts par neprecētas jaunavas izvarošanu, tieši otrādi – viņš saņem apbalvojumu apmierināties ar savu upuri visu turpmāko mūžu. Materiālu kompensāciju, kura izvarotājam jāizmaksā,

rezultātā saņem cietušās meitenes tēvs, nevis cietusī. Vienīgā "kompensācija", kuru saņem izvarotā – izvarotājs gultā uz mūžu.

Neizskatās, ka Bībele kaut kādā veidā veicinātu izvarošanu gadījumu skaita samazināšanu sabiedrībā, drīzāk otrādi. Kristiešu misionāri atkal atbildēs, ka mēs, muslimi, neko nesaprotam, ka tie visi ir Vecās Derības likumi un tie vairs nav spēkā. Taču mēs viņiem atkal atbildēsim ar to, ka pat tad, ja mēs piekritīsim tam, tas nemaina mūsu apskatāmā jautājumā pilnīgi neko. Jo tāda viņu atruna nemaina kristiešu ticību tajā, ka Vecā Derība ir Dieva vārds un Dievs ir visu tās likumu tiešs autors. Viņu atruna nemaina arī to faktu, ka pat ja Vecās Derības likumi ir atcelti, tas neliecina par to, ka viņi savas pielietošanas laikā nebija Bībeles Dieva prāt taisnīgi un pareizi. Un tas, ko Dievs atzina par taisnīgu, cilvēks nav tiesīgs atzīt par netaisnīgu. Domājams, nāksies vien piekrist tam, ka viltoto³ Mozus grāmatu autori, kuriem labi patika apmierināties ar trīsgadīgiem bērniem, izdomāja atvieglot sev arī viņu izvarošanu un turpmāko piesavināšanos. Interesanti, bet šajā pantā nav pastāstīts par vecuma ierobežojumu, tāpēc, ja piecgadīgu bērnu izvarotu astoņdesmitgadīgs vīrietis, antipedofiliem misionāriem būtu jāpiekrīt, ka Bībeles gaismā laulība starp viņiem būtu ne tikai likumīga, bet arī obligāta.

Vēl viens piespiedu laulības variants ir piespiedu laulības starp vīra brāli un viņa brāļa atraitni, ja viņai nav dzimuši bērni. Piespiešana šajā gadījumā ir abpusēja, spiests ir gan mirušā brālis, gan viņa atraitne:

Kad brāļi kopā dzīvo un viens no viņiem nomirst un tam dēla nav, tad tā mirušā sieva lai nekļūst par sievu kādam citam, svešam vīram, bet lai viņas vīra brālis iet pie viņas un ņem sev par sievu un tai dara, kas vīra brālim pienākas. [V Mozus 25:5]

To pašu praksē pielieto jau minētā Jūdas dzimta, kurā Jūda sameklē savam dēlam Geram sievu Tamāru, kurai neprasa piekrišanu pēc Gera nāves, bet izdod pie Onāna, tik pat liela noziedznieka Dieva acīs kā Gers, ka Dievs nogalina arī Onānu. Onānam arī netiek prasīta piekrišana precēt Tamāru, jo tāds ir likums:

6 Un Jūda ņēma sievu Geram, savam vecākajam dēlam, un tās vārds bija Tamāra.

7 Bet Gers, Jūdas vecākais dēls, bija Tā Kunga acīs ļauns, un Tas Kungs tam lika mirt.

8 Un Jūda sacīja Onanam: "Ej pie sava brāļa sievas un ņem to kā svainis par sievu, lai tavam brālim būtu pēcnācēji."

9 Bet Onans, zinādams, ka tie nebūs viņa pēcnācēji, pie sava brāļa sievas iedams, izkaisīja (sēklu) zemē, lai nerastos pēcnācēji viņa brālim.

10 Bet Tam Kungam nepatika, ko tas darīja, un Viņš lika mirt arī viņam. [I Mozus 38:6-10]

Kurāns pārlicinoši noliedz šāda veida piespiedu laulības:

Pastāsta Ibn Abbās par Visaugstākā Allāha vārdiem "Ak, jūs, kas noticējāt! Jums nav atļauts mantot sievietes pret viņu gribu! Neliedziet viņām aiziet ar daļu no tā, ko jūs viņām devāt": "Agrāk, kad nomira kāds vīrietis, viņa radnieki uzskatīja sevi par tiesīgiem rīkoties ar viņa sievu pēc viņu prāta. Ja kāds no viņiem vēlējās viņu apprecēt, apprecēja. Ja gribēja izdot pie kāda, izdeva. Ja gribēja neizdot pie vīra vispār, neizdeva. Viņiem bija vairāk tiesību, nekā viņas pašas radniekiem uz viņu. Šī Kurāna zīme tika nosūtīta šajā sakarā." [Bukhārī (4579 un 6948)]

³ Atgādinām, ka muslimi uzskata, ka Bībele daļēji ir gan sagrozīta, gan pārrakstīta, ko apliecina vēsturnieku pētījumi, Kurāna sniegtās liecības, kā arī pati Bībele: gan tās neskaitāmās hronoloģiskās, variantu nesakritības, autorības un juridiskās pretrunas, gan arī tās panti: Kā jūs varat sacīt: mēs esam gudri, jo mums ir Tā Kunga baušļi? - Tas gan! [Bet redzi, rakstu mācītāju viltus raksti tos padarījuši par meliem.](#) [Jeremijas 8:8]

Vēl viens piespiedu laulību veids Bībelē – pārdot savu meitu par verdzini un tādejādi ļaut viņas jaunajam saimniekam apprecēt viņu bez viņas piekrišanas. Jādomā, ka runāt par taisnīgumu un līdzjūtību Bībelē ir tas pats, kas runāt par izplūdes gāzēm ar aveņu smaržu:

7 Un, ja kāds vīrs savu meitu ir pārdevis par verdzeni, tad lai tā neaiziet, kā aiziet vergi.

8 Kad viņa nepatīk savam kungam un tas negrib viņu precēt, tad lai tas liek to izpirkt; bet viņš to nevar pārdot svešiem ļaudīm, kļuvis pret to netaisns. [II Mozus 21:7-8]

Vēl viens piespiedu laulību veids: vīrietim ir atļauts apprecēt savu verdzeni bez viņas piekrišanas. To apliecina iepriekšējie Bībeles panti par meitas paverdzināšanu un piespiedu izdošanu pie vīra-saimnieka, kā arī tas, ka jūdi uzbruka Jebešas iedzīvotājiem, nokaujot tos visus, atstājot tikai nevainīgas jaunavas un mazgadīgas meitenes, kuras bez viņu piekrišanas tika atdotas Benjamīna cilts vīriešu kārtas pārstāvjiem par sievām [Sk. Soģu 21:7-14]. Islāms noraida tādu patvaļību pat ar verdzenēm, nerunājot jau par ģimenes locekļiem – meitām [Lasiet zemāk].

Nav lieki minēt arī vardarbību Benjamīna cilts stāsta turpinājumā, kurā viņu jūdu brāļi ļāva viņiem nolaupīt pa vienai mazgadīgai jaunavai, lai tiktu pie sievām. [Sk. I Mozus 21:17-23] Bez šaubām, šīs piespiedu laulības tika atzītas par likumīgām bez jebkādas meiteņu piekrišanas, jo viņu pēcnācēji netika pasludināti par ārļaulības bērniem. Un tā kā Bībelē nav neviena panta, kas nosaka sievietes vai meitenes piekrišanu kā laulības derīguma nosacījumu, vienīgais, ko mēs varam secināt, ir tas, ka Bībele atzīst piespiedu laulības pilnībā.

Šeit misionāri atcerēsies Rebekas stāstu un to, ka Rebekas piekrišanu jautāja. Mēs atbildēsim ar to pašu, ko sacījām jau iepriekš: Rebekas stāsts ir nevis likums, bet notikums (darbība). Jo, ja Rebekas stāsts būtu likums, Benjamīna cilts pēcteči būtu ārļaulības bērni. Tāpēc vienīgais, kā jurisprudences pamati piedāvā salikt kopā Rebekas stāstu ar Benjamīna cilts stāstu, ir atzīt piekrišanu par pieļaujamu, bet neobligātu lietu.

Islāms, savukārt, nosaka sievietes piekrišanu kā obligātu nosacījumu laulības derīgumam. Praviētis, miers viņam un Dieva svētība, sacīja: "*Verdzene nevar būt izdota pie vīra, kamēr nepiekritīs tam mutiski, un jaunava nevar būt izdota pie vīra, kamēr nebūs ņemta viņas piekrišana.*" Cilvēki jautāja: "Allāha pravieti! Kas ir viņas piekrišana?" uz ko viņš atbildēja: "*Ja viņa klusē.*" [Bukhārī (5136)]

Islāms dod tēvam tiesības izprecināt savu nepilngadīgu meitu, un to var klasificēt kā norunātās laulības. Šādas norunātās laulības ar nepilngadīgu meiteni ir leģitīmas, jo šādi ir rīkojies Āišas tēvs Abū Bakr un praviētis, miers viņam un Dieva svētība. Taču šādas vecāku norunātās laulības ir leģitīmas tikai ar sekojošiem nosacījumiem:

Pirmais: dzimumdzīve laulāto starpā nav atļauta līdz pilngadībai, jo dzimumorgāni vēl nav attīstījušies, un tāpēc tie vēl nav gatavi tam. To pamato pravieša, miers viņam un Dieva svētība, rīcība, kad viņš nedzīvoja ar Āišu kopā līdz viņa kļuva pilngadīga. [Bukhārī (5134), Muslim (3545) u.c.]

Otrais: vīram jābūt pieņemamam. Tas nozīmē to, ka izdot meiteni drīkst tikai pie tāda vīra, kurš ir uzskatāms par pieņemamu un labu. Izdot pie vīra ar redzamiem trūkumiem, kuri var ietekmēt meitenes tālāko laulības dzīvi ar viņu, ir aizliegts, jo tas ir pretrunā Šarīas (šariāta) mērķiem un sievietes tiesībām uz pieņemamu vīru tajā. Praviētis, miers viņam un Dieva svētība, sacīja: "*Pāri nedrīkst nodarīt ne tīšām, ne netīšām.*" [Mālik (1429), Ibn Mādžah (2340) u.c. Hākim klasificēja kā autentisku, Al-Albānī klasificēja kā autentisku pateicoties citām versijām un Ibn Salāh klasificēja kā labu] Kā arī praviētis, miers viņam un Dieva svētība, teica: "*Visaugstākais Allāhs sacīja: "Ak, mani kalpi! Es aizliedzu netaisnību Sev, un pataisīju to par aizliegtu jūsu starpā, tāpēc nenodariet netaisnību viens otram (...)."*" [Muslim (6737)]

Trešais: iestājoties meitenes pilngadībai viņai tiek dota iespēja izvēlēties: palikt ar vīru vai šķirties. Uz to norāda Ibn Abbāsa teiktais, ka meitene jaunava atnāca pie pravieša, miers viņam un Dieva svētība, un pastāstīja, ka viņas tēvs izdeva viņu pie vīra pret viņas gribu, un pravietis, miers viņam un Dieva svētība, ļāva viņai izvēlēties. [Abū Dāvūd (2096), Ibn Mādžah (1875), Ahmad (1/273) Ibn Kojjim savā grāmatā Tahzīb As-Sunan klasificēja kā autentisku (3/40)] Uz to norāda arī tas, ko pastāstīja Āiša, pravieša, miers viņam un Dieva svētība, sieva, ka Allāha pravietis atnāca pie viņas tad, kad Allāhs pavēlēja viņam dot izvēli savām sievām, un, sākot ar viņu, sacīja: "*Es pavēstīšu tev kaut ko, bet tu nesteidzies, kamēr neparunāsi par to ar saviem vecākiem*:", – un viņš zināja, ka mani vecāki neliks man šķirties ar viņu, – *Visaugstākais Allāhs sacīja: "Ak, pravieti! Saki savām sievām: ja jūs vēlaties šo dzīvi un tās priekus un skaistumus, tad nāciet, es iedošu jums tās labumus un skaisti atlaidīšu. Bet, ja jūs vēlaties Allāhu, Viņa pravieti un Pēdējo dzīvi, tad Allāhs jau sagatavoja tām no jums, kuras dara labus darbus, milzīgu atalgojumu [33:28-29]"* Tad es atbildēju: "Par ko gan man jautāt saviem vecākiem: es vēlos Allāhu, Viņa pravieti un Pēdējo dzīvi." [Bukhārī (4785)] Tas norādīja uz to, ka Āiša nebija izprecināta pret viņas gribu.

Izvēle tiek dota pēc pilngadības, jo bērns vēl nespēj adekvāti novērtēt savas intereses un prioritātes dzīvē, kas var likt viņam atteikties no labām laulībām kādu tikai viņa vecumam raksturīgu iemeslu dēļ. Nepilngadīga bērna viedoklis ir stipri subjektīvs, tāpēc vislabākais ir dot viņam šādu izvēli pēc pilngadības. Šāda laulība neļauj izmantot bērnu seksuāli, jo pirms pilngadības tas nav atļauts, bet pēc pilngadības bērnam ir sava izvēle neturpināt dzīvi ar laulāto, ja viņš par to ir drošs.

Tomēr norunātās laulības nav vēlamas, ja vien nav iemesla šādu laulību noslēgt. Tas var būt gan tēva bailes palaist garām labu un piemērotu vīru savai meitai, gan tēva trūcīgs stāvoklis, kas palīdzēs viņam atbrīvoties no tēva pienākuma uzturēt bērnu pirms laulībām, ja paša spēkiem viņš nevar bērnu atbilstoši pabarot un apgērbt. An-Navavī sacīja:

"Un ziniet, ka Šāfiī un viņa sekotāji teica, ka meiteni vēlams neizdot pie vīra pirms viņas pilngadības un pirms viņas piekrišana tiks prasīta. Tas ir tāpēc, lai neatdotu viņu sava vīra varā, viņai to nevēloties. Un tas viņu teiktais nav pretrunā Āišas stāstam, jo viņi (Šāfiī un viņa sekotāji) gribēja pateikt, ka viņu nevajadzētu izdot pie vīra, ja tam nav nekādas redzamas izdevības, kuru var palaist garām, ja neizdot laikus. Piemēram, kā Āišas gadījumā. Tad tēvam ir vēlams izdot meitu pie tāda vīra, jo tēva pienākums ir sekot savu bērnu interesēm un izdevībām, lai tās nepalaistu garām. Un Allāhs zina vislabāk." [Šarh Sahīh Muslim (9/206)]

Tāpēc Islāms ar šāda veida norunātām laulībām tikai papildina bērna iespējas uz labāku laulību nākotnē, nenodarot ar tām nekādu netaisnību. Savukārt ar pilngadīgas meitenes piekrišanu rēķinās visos gadījumos, un nevienam nav tiesību piespiest viņu apprecēt kādu pret viņas gribu:

Pastāstīja Āiša: "Pie Allāha pravieša, miers viņam un Dieva svētība, vienreiz atnāca jauniets un sacīja: "Allāha pravieti! Mans tētis izdeva mani pie sava brāļa dēla, lai uzlabotu savu materiālo stāvokli, bet tas notika pret manu gribu." Pravietis deva viņai pašai izvēlēties, un viņa sacīja: "Es pieņemu to, ko izdarīja tētis, taču es gribēju, lai visas sievietes zina, ka tēvi neko šajā lietā nevar uzspiest!" [Ahmad (25087), Arnāūt un Albānī klasificēja kā autentisku]

Visus slavinājumus pelnīja Visaugstākais Allāhs, miers un Dieva svētība mūsu pravietim Muhammadam, viņa līdzgaitniekiem un viņa dzimtai.
